

[Pia Dahl]

hedsministers og et sundhedsministeriums opgave må være at få sundhedsvæsenet til at fungere på den bedst mulige måde for de ressourcer, der er til rådighed.

Når man skal se på, hvad det er, der er galt, er det første, der springer én i øjnene, at man centraliserer behandlingen på de store sygehuse, måske ud fra den betragtning, at nu har vi disse store siloer, og så kan vi lige så godt anbringe patienterne dér, uanset om det, når det kommer til stykket, måske er dyrere. Derpå gør man lidt inkonsekvent det, at man lukker afdelinger og nedlægger hele små sygehuse, og så har man alligevel nogle tomme bygninger stående.

Det er, som om man siger til sig selv, at fadæsen med det byggeri for milliarder, der er opført, og som der dybest set nok slet ikke var brug for, nu med al magt skal skjules til skade ikke alene for patienterne, men også for de pårørende og personalet, som også må tages i betragtning. Netop personalet bliver fremmedgjort i det store hospitals miljø, altså på sin arbejdsplads.

Ministeren taler meget om udlægningen, og jeg kan sige, at vi er helt enige i, at vi så vidt muligt skal have behandlingerne bort fra sygehuse. Men så melder spørgsmålet sig igen, hvordan ministeren vil opnå dette. Når ministeren ikke har nogen bestemmende indflydelse, er det jo så som så med at få tingene gjort på den måde, hun med sine hensigtserklæringer har lagt op til.

Det er også indlysende for os, at vi ved at beholde de små sygehuse, som vi allerede har rundt omkring i lokalsamfundene – om vi skal kalde dem sundhedscentre eller hvad, er for så vidt os ligegyldigt – i langt højere grad skulle inddrage de praktiserende læger og speciallæger i sygehuses opgaver og lade dem visitere osv. Så ville vi måske nå dertil, at man i langt højere grad ville behandle de mere banale tilfælde hjemme i lokalsamfundene og således spare de store sygehuse for en hel del behandlinger. Men så ville man nok se, at der ikke var helt så stor efterspørgsel på de højt specialiserede sygehuse.

Jeg kan godt se, at denne fremgangsmåde nok ville kunne få bukserne til at revne hos en hel del politikere rundt om i landet, men jeg finder, at vi i Folketinget må være modige og ansvarlige nok til at se stort på det og sige, at patienterne må være det centrale i dette spørgsmål.

Jeg skal slutte med at stille følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at det er særdeles vigtigt af hensyn til patienter, pårørende og personale, at små sygehuse opretholdes, så der på alle sygehuse er et akutberedskab til rådighed alle døgnets 24 timer. Dette skal ske, også selv om det nødvendiggør en omstrukturering af sygehushvæsenet og/eller at de offentlige kasser må spare på andre områder.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 7).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Ingrid Rasmussen (S):

Forespørgslen kan, som jeg ser den, deles op i to områder. Det ene er, hvordan ministeren vil medvirke til at opretholde de små sygehuse, og det andet er, hvordan ministeren i øvrigt vil sikre lokalbefolkningen gode sygehusemuligheder.

Ansvar for sygehushvæsenet er ifølge lovgivningen placeret hos amtsrådene, og de er i sagens natur nærmest til at varetage de lokale interesser. Dermed er det amtsrådene, der må tage vare på amternes sygehusstruktur. Derfor finder vi ikke, at der er behov for en dagsorden i denne sag.

For at få sygehushvæsenet til at fungere efter sygehusplanernes hensigt er det imidlertid nødvendigt med en visitationsordning for optimal brug af det samlede sygehushvæsen. Ordningen indebærer til gavn for sygehusbrugerne, at man kan være sikker på at blive behandlet på et sygehus, der har kapacitet til at klare specielle lidelser. Umiddelbart må det være essensen af sygehushvæsenets egentlige tilbud til brugerne. Retningslinjerne må sikre, at enhver patient uanset bopæl og økonomi får adgang til den efter lidelsen passende, rigtige og tilstrækkelige behandling, samt at patienten behandles på det nærmeste sygehus, der opfylder disse krav.

Fordelingen af sygehuse må nødvendigvis i meget høj grad tage udgangspunkt i den sygehusstruktur, man allerede kender i de enkelte amtskommuner. Hertil kommer så det befolkningsmæssige underlag for de strukturændringer, vi har set og måske vil få at se fremover.